

M. göğsündeki o esrarengiz çalar saatin yönlendirmesiyle evden çıkıp, iki tarafı kestane ağaçlarıyla kaplı sokakta yürümeye başladıktan epeyce sonra bavulu yanına almadığını fark etti. Bir an geri dönmeyi düşündüyse de bundan çabucak vazgeçti. Böyle davranmasının anlaşılır bir nedeni vardı: Kılavuzluğunu yapan sızı onu uyarmamıştı. Bu yüzden, adımlarını yavaşlatmadan yürümeye devam etti. Üzeri ince sayılırdı ama üşümüyordu. Hangi mevsimdediler? Bilmiyordu. Hava ılıktı ancak çevrede baharın kendini ele veren belirtileri görünmüyordu. Sonbahardayız da diyemezdi: İri gövdeli atkestaneleri nemsiz yapraklarını dökmemişti. Bir ara –düşünmesi, hatırlaması için gerekliymiş gibi– durup, bir dakika kadar kımıldamadan bekledi. Trene binecekse önce garı bulması gerekiyordu. Ancak bunun için hangi yönü seçmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Biraz düşündükten sonra gürültüye doğru ilerlemenin akıllıca olacağına karar vererek, yönünü değiştirmeden, tatlı bir eğimle alçalan sokakta tekrar yürümeye koyuldu.